

Sygn. akt I KO 63/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **T. K.**

oskarżonego z art. 305 ust. 1 ustawy prawo własności przemysłowej,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 czerwca 2022 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w W.

o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B.

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B..

UZASADNIENIE

Przed Sądem Rejonowym w W. zawisła sprawa o sygn. V K (...), w której oskarżonym jest T. K..

W toku postępowania ustalono, że oskarżony z uwagi na zły stan zdrowia i sytuację życiową przebywa od roku w D. w B., oddalonym o 250 km od Sądu rozpoznającego jego sprawę. T. K. jest niepełnosprawny w stopniu umiarkowanym, a ze względu na swoje schorzenia (niedowidzenie i neuropatia cukrzycowa) ma problemy z przemieszczaniem się. Nie posiada nadto środków na dojazd celem stawiennictwa w sądzie w W., a deklaruje, że chciałby brać udział w postępowaniu.

Wskazując na powyższe okoliczności, Sąd Rejonowy w W., postanowieniem z dnia 26 maja 2022 r., zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy T. K. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B. z uwagi na dobro wymiaru

sprawiedliwości, przejawiające się w zapewnieniu oskarżonemu możliwości osobistego udziału w postępowaniu sądowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Prawo uczestniczenia i aktywnego brania udziału w swoim własnym procesie stanowi jedno z podstawowych praw oskarżonego w demokratycznym państwie prawa. Państwo to winno dążyć do zapewnienia efektywnej realizacji tego uprawnienia, nawet gdy konieczne jest odstąpienie od ogólnej właściwości miejscowej sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2022 r., sygn. akt IV KO 2/22).

Wprawdzie w niniejszej sprawie nie przeprowadzono dowodu z opinii biegłego na okoliczność możliwości udziału oskarżonego w postępowaniu toczącym się 250 km od jego aktualnego miejsca zamieszkania, niemniej ze zgromadzonych przez Sąd Rejonowy w W. informacji wynika, że z uwagi na sytuację zdrowotną i życiową T. K. ma co najmniej utrudniony dostęp do udziału w rozprawie.

Przez "dobro wymiaru sprawiedliwości" jako wyłączną, ale i konieczną przesłankę zastosowania w danej sprawie określonej w art. 37 k.p.k. instytucji, należy rozumieć między innymi potrzebę skutecznego przeprowadzenia procesu w sytuacjach, w których wydaje się to mało realne bez odstępstwa od reguły wynikającej z art. 31 § 1 k.p.k., a więc zasady właściwości miejscowej sądu. Stąd też, jeżeli ustalony zły stan zdrowia oskarżonego znacznie utrudnia jego obecność na rozprawie w sądzie odległym od miejsca zamieszkania ze względu na narażanie zdrowia i życia tego oskarżonego na niebezpieczeństwo, to wówczas „dobro wymiaru sprawiedliwości” wymaga, aby sprawę przekazać do sądu miejsca zamieszkania oskarżonego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2022 r., sygn. akt I KO 78/21).

Ponieważ jednocześnie nie zachodzą okoliczności, które przemawiałyby przeciwko przekazaniu sprawy sądowi najbliższemu jego miejscu zamieszkania – związane choćby ze zwiększeniem niedogodności dojazdu dla pokrzywdzonego – należało przedmiotowy wniosek uwzględnić, przekazując sprawę Sądowi

Rejonowemu w B.. Rozwiązanie takie umożliwi T. K. realizację uprawnień przysługujących mu jako oskarżonemu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.